

לח:

עין משפט  
נר מצוה

ג'א ו'מ'י פ'י'ג מ'ח'ל' ג'ר'ט'ס  
 ה'ל' ג' ק'מ'ג ש'ס'  
 ט'ו'ש'י'ג ל'ר'י'ט פ'י'ג ס'פ'י'ק  
 ז'  
 ג'א ו'ג' ד' מ'י' פ'י'ג מ'ח'ל'  
 ג'ר'ט'ס ה'ל' ג' ק'מ'ג ש'ס'  
 ט'ו'ש'י'ג ל'ר'י'ט פ'י'ג ס'פ'י'ק  
 ח' (ו'ס'ק'י'ג ו'ר' ס'פ'י'ק י'ג)  
 ג'א ו'מ'י פ'י'ג מ'ח'ל' מ'ק'ן  
 ו'מ'ל' ה'ל'ס ו' ק'מ'ג ש'ס'  
 ט' ט'ו'ש'י'ג ל'ר'י'ט פ'י'ג ס'פ'י'ק  
 ס'פ'י'ק ד'  
 ג'א ו'מ'י פ'י'ג מ'ח'ל'ס מ'ק'ן  
 ו'מ'ל' ה'ל'ס י'ג ק'מ'ג  
 ש'ס' ט'ו'ש'י'ג ל'ר'י'ט פ'י'ג  
 ס'פ'י'ק  
 ג'א ו'מ'י פ'י'ג מ'ח'ל' ג'ר'ט'ס  
 ה'ל' ג' ו'ט'י'ג ה'ל' י'ג ק'מ'ג  
 ש'ס' ט'ו'ש'י'ג ל'ר'י'ט פ'י'ג  
 ס'פ'י'ק  
 י' ט'ו'ש'י'ג ל'ר'י'ט פ'י'ג ס'פ'י'ק

רבינו חננאל

[illegible][illegible][illegible]

בקנה סעודה אתו ושאל  
האדמה ועוד אמר ר' חייא  
ובריך עליו תחלה וסוף אי  
מברך עליו בורא פרי ה  
אלא אי אמרת שלקות  
לבסוף מאי מברך דילמ  
שמואל <sup>טו</sup> ידקות שאדם  
שמוקין ולא מבושלין וא  
ולכא אמר ליה רבי ירמ

**כיצד מברכין פרק שישי ברכות**

אשמעיען טעמא. פירושא דקרא כמו שפירשטוהו ולמדנו פירושו:  
ואשמעיען הלכה כרבנן. דהמאילא דאפיק הוא: מאי קאשמעין.  
הכל מודים דזו: אף ירקוס שנשטט דו. ופילוהי הכי במילתיהו  
קיימי ומברכין עליהו בורה פרי האדמה: שלקום. כל ירק שלוק:

רצ: שלקום אומר בורא פרי האדמה ורבוטיו כו' ומאן ניבסו עולא אמר רבי יוחנן שכלל. הרי הדבר במחלוקת: ואני אומר. ליישב דבריהם שאין מחלוקין ים מהן פרי האדמה וים מהן שכלל: כל. ירק הנאכל מן פתחולו ב"פ האדמה שלקו אפקיו ממחלה לגביעותא ומנכר: שכל ולקמן מוקי לה בחומי וכדמי: וכל. ירק שאין דרכו ליאכל מן פתחולו ככלו ים שכל הוא מחר: שכלו. ובהילול לדרד אפילו

הוא עיקר פירו' ותבצר צורא פיי  
האלמה: דרש רב נחמן. כן:  
משום רבינו. שמואל: שלקום מכרז  
צורא פיי האדמה ותבצרנו כו'.  
רב נחמן חשבו ולא קרי לעולא  
רעוטי: אמר שלקום שכל ואני  
אומר. שם הלוקין בפלוגתא דרבי  
מאיר ורבי יוסי ודברי שמואל  
ודברי ר' יוחנן כל מיני ירקות הן  
ותלוקין זה על זה שמואל כ"מ דאמר  
בנוסל קאי: תלמידי ור' יוסק קאי.  
כו' יוסי: יולאין בירקות כסדרי.  
במיס יד אילת מאה של מאה  
הוא עיקר פירו' ותבצר צורא פיי

ויקרין ביה לחס עושי<sup>ט</sup>: **פגל** נ  
 במבוא<sup>ל</sup>. דמו לחס אקרי:  
**פגלו** ר' יוסי מורד. ללעני ברכה  
 במילתיה קא<sup>י</sup>: **אמר** רב נתמן קבע  
 עולא לשפסיה **כר** בנימין <sup>א</sup>. עולא  
 שאמר משום ר' יוחנן לעיל שהכל  
 למד וקבע שצוה כרבי בנימין ע  
 שמתקפה בלבו ועכשיו אומר בנית  
 המדרש בשם רבי יוחנן: **פגי** כס  
 ר' **יורא**. במחלוקת ו' שהוכרע בנית  
 המדרש כי מה ענין להוציר דברי  
 ר' בנימין <sup>א</sup> אלל דברי רבי חייא ב  
 אלא במחלוקת בנית המדרש הרי  
 אינו כדאי לחלוק עליו: **כר** מן דין  
 וכן מן דין. לבר משחי ראיות  
 הללו שאמרתי שאין שם רבי בנימין  
 כלום אלל רבי חייא שם לו עוד ראיה  
 שלא אמר רבי יוחנן מימינו שלקות  
 שהכל: ואל' בורא פרי האדמה.  
 אלמלא אע"פ דשקליה קא' המדרש:  
 שאכל וים מליה. שהיה מלוח זה  
 כמה ימים וק"ל <sup>א</sup> (פסחים עו). מליה  
 ברוחם: **פגל** לא ככושין. בירקות  
 של מרור הוא שניה צפרין כל שעה  
 (שם דף נט). למור שאין וילאין כלו  
 שעוקין משום מרור אלמלא הוא  
 במלתייה קיימי. שלוק הוי נימוח טפי  
 ממבוא<sup>ל</sup>: דכשנין טעם מרור וליאל.  
 אלל לענין ברכה שם פרי עליו:  
 בצר

מא בתחלה מברך עליו שהכל נהיה בדברו אלא  
חסרונם על כל מה שברא מתיב רב יצחק בר  
ה יוצא בהן ובקלח שלהן אבל לא כבושין ולא  
ולוקין אמאי לא שאני התם דבעינן מעם מרור  
היכי מברך על זית מליח כיון דשקלא לגרעניה  
ברך

## מסורת הש"ס

(א) וכרית' ורח"ש ליתא לכל  
(זה) (ב) פסחים מה' (ג) סי'  
סכת' למדוד (ד) (פי' מירשי'  
בעירובין פו. ד"ה מה'),  
(ה) (למיל' לנ' וש"נ) (ו) (מולין  
פז: כרמות מ. ע"ש),  
(ז) (כ"ה כה: א) (ח) פסחים נט.  
(ט) (דגריס נז).

## הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה אמר רב נחמן ובי' כרבי נזמין בר יפת פולח ובי' כרבי נזמין בר יפת עד שנחנק: (ב) ד"ה פה פה רבי נזמין בר יפת פה: (ג) ד"ה בר מן ובי' רבי נזמין בר יפת פה פה: (ד) חס' ד"ה משמח ובי' ה"ר אלסן פסק בשלוק אע"ג דאשתני לגריותא פל ד"ה בשלוק ג"כ אמר תולא:

גליון הש"ס

גמ' והלכתא הסוציא. פי' תורת חיים קנהלרין פי' ע"פ ד"ה ר"ל: תרם' ד"ה משבתת לת וכו' שכל כך הוא טוב אחר הביטול כמו קודם לבן. פי' ממני ספי' דמחומות ונר"ס שס:

## מוסף תוספות

א. בתנ"י ר"ש כתב, י"מ  
כל חלמודו שלמד בלי יום  
מהדר ביום ל'.

מוסף רש"י

[illegible]